

tek druhého odstavce mluví o neseriosnosti redakce Č. S. Soukromou obžalobou pozastavená místa třetího a čtvrtého odstavce mluví výslovně o tom, že »slavná redakce Č. S. hodila blátem po odborové organizaci, — že je více než ironií, když redakce Č. S. píše«, rovněž i další nezažalovaná věta odstavce čtvrtého, »že redakce Č. S. měla by postupovati seriosněji«. Soud kmetský tato místa nevztahuje na redakci Č. S., nýbrž na list sám, neukazuje však, kde se v místech těch mluví střídavě (promíseně) též o listu samém, a dluhuje vůbec logický důkaz o tom, že tu — ač výslovně třikráte po sobě vyjádřena — přece vůbec není míněna redakce, což jest vzhledem k rozporu, ba pravému opaku úsudku kmetského soudu k doslovu článku tím důležitější a nutnější, by po této stránce bylo přezkoumání rozsudku možné. Rozsudek také přehlíží a neuvažuje, že i Zasláno i dodatek mluví o senátoru P-ovi, jenž jest, jak tvrzeno, též členem redakce Č. S. a soukromým obžalobcem. Tyto nedostatky a vady činí rozsudek zmatečným podle § 281 čís. 5 tr. ř. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a dále rozhodnouti podle § 288 čís. 1 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 4229.

Aby byla naplněna skutková podstata přečinu zlehčování podle § 27 zákona čís. 111/1927, musí býti dokázáno: a) že údaje o poměrech podniku byly objektivně nepravdivé a způsobily poškodit podnik; b) že směřovaly k tomu, by postavení zlehčeného podniku v soutěži bylo seslabeno a že byly k tomu způsobily; c) že si byl pachatel vědom nepravdivosti údajů a jejich způsobivosti poškodit zlehčovaný podnik.

Tvrzení, že podnik (pojišťovna) je v likvidaci, může se podle povahy případu dotknouti nepříznivě hospodářského postavení podniku, jež může zhoršiti i poškoditi; může proto býti zlehčováním ve smyslu § 27 zák. čís. 111/1927.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1931, Zm I 626/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 22. dubna 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži z 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil témuž soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody :

Rozsudek skutkově zjišťuje, že jednoho večera koncem srpna 1929 v hostinci v J. obžalovaný, jenž jest podjednatel vídeňské akciové pojišťovny D. v J., mluvil s Benediktem H-em, jenž jest pojištěn u žalující pojišťovny S., a to především o pojištění proti ohni, při čemž přišli za

řeči na S. a na jejího zástupce Václava H-a v O., a že se obžalovaný vyjádřil, že banka S. likviduje (dass die S. liquidiert), a že pak svědek Hanuš F. vyložil H-ovi význam slova »Liquidation«, totiž »Auflösung und Auszahlung«. Osvobozující rozsudek první stolice uvádí, že nelze shledati, že pozastavený výrok — že banka S. likviduje — jest způsobilý vzbuditi obavu a pochybnosti o bance S. a tím poškoditi tuto pojišťovnu, — že není prokázán úmysl obžalovanému za vinu kladený, — a že nelze vzíti za zjištěno, že obžalovaný z důvodu soutěže (za účelem soutěže) mluvil o bance S. Zprošťujícímu rozsudku vytýká zmateční stížnost soukromé obžalobkyně formální vady § 281 čís. 5 tr. ř., totiž neúplnost a chybějící důvody pro rozhodné skutečnosti, pokud se týče důvody tak nedostatečné, že jest věc pokládati tak, jakoby žádné důvody nebyly uvedeny. Výtky ty jsou důvodné. Aby byla naplněna skutková podstata přečinu zlehčování podle § 27 zákona čís. 111/27, musilo by býti dokázáno, a) že údaje o poměrech podniku žalující banky byly objektivně nepravdivé a způsobilé poškoditi podnik; b) že údaje o poměrech podniku byly obžalovaným učiněny »za účelem soutěže«, t. j. že údaje směřovaly k tomu, by postavení zlehčeného podniku v soutěži bylo zeslabeno, a že údaje ty byly k tomu i způsobilé; c) že si obžalovaný byl vědom nepravdivosti údajů a jejich způsobilosti poškoditi zlehčovaný podnik.

K a): Nalézací soud nezjišťuje v rozsudku, že zjištěný údaj obžalovaného o poměrech podniku žalující pojišťovny byl objektivně nepravdivý, ač obžalovaný výslovně doznal, že ví, že si banka S. dobře stojí a vůbec nelikvidovala. Soud první stolice neuvádí důvody pro výrok, že údaj obžalovaného není způsobilý poškoditi podnik. Soud neuvažuje o pojmu a smyslu slova »likvidace«. Likvidace jest řízením, nastávajícím podle zákona po zrušení obchodní společnosti, — vyjmouc případ úpadku, — jehož účelem jest skoncování zrušené společnosti a vzájemné vypořádání se společníků v jejich zájmu, ale i v zájmu věřitelů. Jest rozdíl v tom, o jakou obchodní společnost jde. Řekne-li se na př. o společnostech veřejné společnosti obchodní, že jsou v likvidaci, může to po případě znamenati jen, že se rozešli po dobrovolné vzájemné úmluvě, po výpovědi společníka, po uplynutí určené doby, následkem úmrtí společníka (srov. čl. 123 obch. zák.). Použije-li se však výroku toho na př. o akciové společnosti, může poukazovati k tomu, že se základní kapitál zmenšil o polovici, že představenstvo musilo to oznámiti příslušnému úřadu správnímu, po případě musilo zažádati o vyhlášení úpadku (čl. 242, 240 obch. zák.). Při společnosti s ručením obmezeným může tím býti míněno dokonce, že jednatele překročili meze okruhu působnosti společnosti nebo se dopustili činu stíhaného trestním zákonem, nebo že provozují nedovolená jednání, k nimž nemají státní koncese (§ 86 zák. ze 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.) atd. Ani v běžné mluvě nemá závadný údaj vždy, za všech okolností význam naprosto nezávadný, nevrhající stín na podnik, o němž jest řeč, nepodryvající důvěru v podnik, jeho dobrou pověst, solidnost, prosperitu. Vždy jest v pozastaveném údaji obsaženo, že se mluví o podniku zanikajícím. Začasté

je ve výroku tom obsaženo, že zánik se neděje z příčin s hlediska cti bezvadných. Může se tedy podle povahy případu pozastavený údaj dotknouti nepříznivě hospodářského postavení podniku a může je zhoršiti, ba i poškoditi. Vše to soud neuvážil, ba ani si neuložil odpověď na otázku, jakým podnikem jest žalující pojišťovna.

K b): Soud nemá za prokázáno, že se obžalovaný vyjádřil za účelem soutěže. Odůvodnění výroku toho jest však tak nedostatečné, že jest je pokládati na roveň, jakoby nebyly uvedeny vůbec žádné důvody. Soud nalézací si neuvědomuje, o jaký podnik jde, že žalující pojišťovna jest z největších v Československé republice, trvající již dlouhá desetiletí, prospívající atd. Soud nehodnotí dostatečně okolnost, že obžalovaný jest jednatelem (podjednatelem) vídeňské akciové pojišťovny D., tedy zástupcem konkurenční pojišťovny. Soud se nezabývá výpovědí svědka Benedikta H-a, že obžalovaný věděl již předem, že svědek jest pojištěn u banky S. Soud k tomu všemu, co uvedeno, nehledí při zjištění řeči H-a s obžalovaným o pojištění proti ohni, o S. a o jejím zástupci Václavu H-ovi. Soud nedbá výpovědi H-ovy a B-ovy, že se H. dotazoval B-a, jak je to vlastně s likvidací banky S., a že se H. řečí s obžalovaným v hostinci ocitl v pochybnostech. Kdyby soud vše to náležitě byl zjistil, uvážil a v souvislosti hodnotil, není vyloučeno, že by byl dospěl k jinému závěru než se stalo, totiž k závěru, že údaj obžalovaného cílil k tomu, by bylo postavení podniku soukromé obžalobkyně v soutěži zeslabeno, a že údaj byl k tomu i způsobitý.

K c): Nalézací soud nemá za prokázáno, že obžalovaný učinil pozastavený údaj v úmyslu »mu za vinu kladeném«, to tím méně, an Benedikt H. potvrdil, že nevěděl, že obžalovaný jest zástupcem pojišťovny D. Nezjišťuje však, zda si obžalovaný byl či nebyl vědom nepravdivosti údaje toho a jeho způsoblosti, poškoditi zlehčovaný podnik, při čemž to, zda H. věděl, že obžalovaný jest zástupcem D., ustupuje do pozadí. Všechny tyto vady a nedostatky zmatečnící stížností výslovně neb aspoň jasným poukazem uplatňované činí rozsudek zmatečným podle § 281 čís. 5 tr. ř. Bylo proto odůvodněné zmatečnící stížností vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a dále rozhodnouti podle § 288 čís. 1 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 4230.

K nedokonanému svádění ke zločinu vyhnání plodu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák. není třeba, by sváděné osobě byla pojmenována žena, již mělo býti od plodu pomozeno, aniž se vyžaduje, by osoba, již má býti od plodu pomozeno, s vyhnáním plodu předem nebo dodatečně souhlasila.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1931, Zm II 285/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnící stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 6. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem ne-